

Úspěch pro mě znamená být v práci spokojená

Oceňovaná mladá herečka Denisa Barešová nadchla milovníky audioknih už loni, a to ztvárněním rebelky Jany Honzlové. Další výraznou příležitost prezentovat výjimečný hlas své generace získala nyní tato interpretka v satíře *Nažluto*, v níž se s R. F. Kuangovou noří do nelichotivých zákrut amerického knižního byznysu.

Nažluto nabízí komentář k řadě aktuálních společenských trendů. Co vás v příběhu zaujalo nejvíc?

Přišlo mi fascinující, jak Kuangová jako Sinoameričanka ohledává celou problematiku minorit bělošskou perspektivou. Díky tomu už se sdělení románu ani nedá obhájit víc. Autorka nikomu nepodkujuje, nelíčí situace černobíle, naopak předkládá hlediska všech stran, aby si posluchač sám vybral, co v něm rezonuje. A podobně detailně sleduje i dopad sociálních sítí na život mimo online prostor.

Hlavní hrdinka June se na online ohlas fixuje až chorobně. Je to tím, že sociální sítě dnes hrají příliš dominantní roli, nebo se v tom odráží přirozený generační a technologický posun?

Myslím, že sociální sítě k dnešnímu životu neoddělitelně patří. Podobně jako v románu *Nažluto* dnes spousta lidí sleduje svůj odraz na internetu nutkavě a míra té obsese zesiluje u jedinců, kteří online prostředí potřebují k práci. V případě June se to navíc eskaluje tím, že hrdinka zpočátku narážela na nezáměr a že její nový úspěch je postaven na lži. Kontroluje se tedy o to víc, protože se bojí kde, kdy a co se na ni provalí. Což se taky nakonec stane.

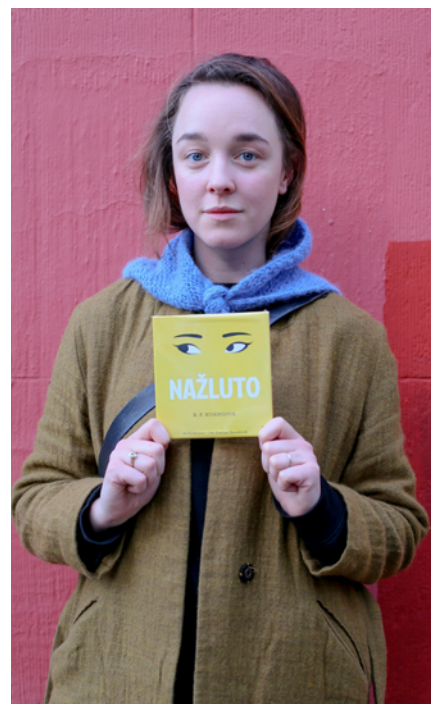
Vedle vážných motivů dílo pobaví i sžíravou polemikou o slávě v umění. Co znamená sláva pro vás?

Nikdy jsem nedělala umění proto, abych si užívala slávu. Vždycky jsem chtěla,

aby za mě mluvila práce. Nicméně at chcete, nebo ne, věhlas hraje podstatnou roli v tom, jestli vás publikum zná a režiséri vás do něčeho obsadí, případně jestli je to práce, kde převažuje komerční aspekt, nebo to bude složitější a ambicióznější projekt. I když to často není fér, může se stát, že si tvůrci vybírají tvář ne s ohledem na dovednost, ale v zájmu rozpoznatelnosti pro řadového diváka. V tom je sláva bohužel trochu svázaná s možnostmi, které herec dostává.

Román detailně popisuje jak chod knižního průmyslu, tak drsný boj mezi autory, kteří jsou přinuceni vnímat jeden druhého coby rivaly. Je podle vás v uměleckém prostředí podobné chování běžné, nebo na tyto vzorce v herectví nenarážíte?

V tuzemské herecké branži ani ne. Nejsem soutěživý typ, a byť jsem cíle-

vědomá, radši se s nikým příliš neporovnávám. Dřív jsem to někdy dělávala, sem tam i záviděla, ale na škole jsem rychle zjistila, že je daleko lepší druhým úspěch přát a těšit se s nimi. Přesto si myslím, že starší generace místy rády zasévaly nevraživost: vybavím si pedagogy či jistého režiséra, který herce na zkouškách ponoukal k tomu, aby na sebe žárlili a předháněli se. Porovnávání se asi nevyhnete nikdy, ale dravé soutěžení – to loktařství, kdy si jdou lidé po krku – mi přijde směšné. Hodně to souvisí s tím, jak kdo vnímá úspěch. Pro někoho je dán vyšší výdělek, další ho soudí podle toho, kolik prostoru dostal, jinému zase záleží na ohlasu v bulváru... Každý ho měří jinak.

Co tedy úspěch znamená pro vás?

Být v práci spokojená, aby mě pozitivně nabíjela a aby se mi energie, kterou do ní na scéně nebo i za čtecím pultíkem vkládám, zase vracela. ■